

მედიუმები

გაზეთის
სამდიუმო

მედიუმთა ხარაბუზა

526-7

ლი. გ.

ვილნი

ჰარაბუზა

იკვხენიდა ხარაბუზა... ო, რას იკვხენიდა და... გოლოს აკი მართლაც ბააკეთა ვილნი... და ჰარაბუზას შუა.

პოლონეთის ლეგიონერი

აქა ამბავი ვიღნოში

(ახალი „ვეფხისტყაოსანი“)

ვიღნოს ვიყავ,
 ვიღნო ვნახე,
 ხარგებელი
 ვერა ვნახე...
 „კონა“-ს ხმაზე.

შემოკრებენ ლეგიონერნი,
 ხმაზედ ჰქონდათ ცილობა:
 ჭამებდათა სჯობს ლიტვის
 თუ პოლონეთის ზრდილობა...
 მოვიდა პანი ბილსუსკი,
 სკირს ჯირკის ვამოქროლობა,
 თითო სჯობს თითო ბორნის თუჯს
 მისთა უღლავათა ბწინლობა...
 ტანსა ემოსნეს ესრეთნი
 ჯუბა, კაბარკინი, ხნალოცა,
 იყვნენ ქინკელზედ უმრავლნი,
 გარს ერტყნენ ხალხის რკალიცა,
 უცხო მხედთ ჰგავდნენ ემეებით,
 უცხო მათებრი ბრჭყალებიცა,
 იტყოდით: არის უღრანი
 ანუ გიყებინ „ბაღნიცა“...
 ცით მოსქდა ლევა ღრუბელი
 რიყედ იპათი თავების,
 მიილტვოდ - მოილტვოდინა
 ჰქონდათ გარბევა გავების,

გული — უცვას ლეგიონერნი
 მთიდან მომსქდათი ჰეგეობით...
 ხმავე შხაო, რომ ზედ მუსიკად
 სნანდა ურანტალი ყვაების...
 შეკრებენ, შეკრებენ ერთ ადგილს
 კიღნოს ქალაქის ქანებში,
 გუ მავით გაპკრეს ქუჩები
 ქალაქის ვიღე — განებში,
 იმკლავებდნენ, იძროდნენ,
 ვერ ეტყოდნენ კანებში,
 რაჯდა პილსუსკი მათში, ვით
 როპაპი — კუდიანებში...
 სუფეღის ასე ეგონა,
 გულს ერჭო, როგორც წუხილად
 დიწყებს პანი თუ არა,
 ისტყდება კეჟა-ჭუხილი,
 შოვა და შოვა ამბავი,
 ჯერედ უცნობი, უხილი,
 თვით სენსაცია, ვით მენი
 ანუ ვულკანთა თოღებილი...
 და იყო ძიბვა ნერვების,
 მართ ვით საცერით თოჯისა,
 ხმა მისწყდა არ თუ სულის თქმისა,
 თვით ფრჩხილით კედის ზოჯისა,
 თითქოს, მოხროლის ძალ-და-ძალ,
 უნდათ შეგებვა ქოჯისა,
 ან ეზნის სიმზედ შეხება
 თითისა მის, სალოკისა,
 რათა ხმა ვახდეს ძლიერი,
 სმენის სიღრმემდის მკევალივი,
 ანუ გაისმას მუსიკა,
 გულის მწყელი თუ მკალავი,
 რომ არ ვადარჩეს ამ ზაფხულს
 ეს ვიღნო ვაულოლოვი,
 ან პოლონეთი მოფშენილი,
 ან ვიღნო დაუქრიალოვი...
 ელოდილიან, ხტილიან
 გულსა თუ ტანში კუნთებში,
 ბეგრნი პიარადუნ გულს წუთნი,
 მიხნებით ჯერ აღუნთები,
 მე ახლაც კი იმ დიძების
 მზერას შორიდან ვუნდები:
 მათ თვალითა პკროლოდენ ღლმანნი
 და გულთა — იგუნდები...
 ელოდილიან და, აჰა,
 პანმაც აღილა ბეგენი,
 ვინ მოსთვლის, რაც მან მოსთვალა
 წარსულთა სიფარსაჯენი,
 ლეგიონერთა თავ-ყებებზე
 აღვიერთა სიცაღღავენი,
 მტერევა და მტერევა, რაც შენ, დროვი,
 წარსულში ამყვე, აგენი...
 მაგრამ არ ისმის ახალი —
 არც ადგომს, არც „შირტემს“,
 გული ხტის მკერდში ლოდინით,
 საუღლეს ვეღარ ეღვივის:
 ხან ვარშავისკენ უკუხტის,
 ხან მათ კოვონსკენ ეწევის,
 ქედი მოჰქანცა სიმამიმენ
 ამ ტვირთის, ნაცალმეტვის...
 ასე დამთავრდა ვიღნოში
 ლეგიონთ „სძობის პირული“
 ვერც კოვონსკ ნახეს იგი დღე,
 ვერც ვიღნოს „გამოწერილი“
 სურდათ და ვერ კი ესმინათ
 პანის ზახილი, გმირული,
 ანებში თუ ელო პლიერი
 მას, „სხიკესან“ ამოქრული...
 მისნიმე.

პროკავანისტი

(აზრი ადებულა)

თანამედროვე „კირტიკის“ ურყვი „კირტიკის“

რევოლუციამდე ჭიტა ხეგრამეს არსად უსწავლია, გაუნათლებელი მართლაც ხეგრამე უწინ ღრმად იყო დარწმუნებული, რომ ჩვენი ლედაიწმა უზარმაზარ კამეჩის რქებზეა დაყრდნობილი, ცხვე უფალ ღმერთის, მოსტყებულ, თეთრწყერა წმინდანებზე უწმინდესს, ანგელოსებზე ემსახურებთან და ცის კამარში მოკამკაშე ვარსკვლავები ამ ანგელოსებზე ცქრილა თვალბნობა. ჭიტას აზრით, ბუნების ყველა მოვლენები, როგორცაა: ელვა, ქუხილი, წვიმა, სეტყვა, მიწისძვრა და სხვა, ყველაფერი ამ უფლის ბრძანებით ხდებოდა და ამიტომ სულ მასზე ლოცულობდა და სცილობდა ამ მოხუცისათვის არ ეწყვიებოდა, რადგან იცოდა, რომ განრისხებული ღმერთი არ იუკადრებდა და ხშირად ბოროტებასაც ჩაიდინდა.

მუშაყამი, თბილისში, ჭიტას თვალები აუხილეს. მან წიგნებიდან ბევრი რამ ამოიკითხა და ხშირად, როდესაც მოაზრდებოდა თავისი წარსული ჩამორჩენილი და დახვებულნი ცხოვრება, იტყუა ხოლმე:

— აი, გიდი განათლებავი დიდი მადლი გქონია, მეღა ჩემმა ღმერთმა, ვინ იცის, რამდენია კიდევ სოფლად ჩემსავებ ჩამორჩენილი, რომლებშიც უფიცობას და გაუნათლებლობას ღრმბათა აქვს მოკიდებული ფსევი ჩავიდე ერთი სოფელში და მე ვიცი, როგორც აუხილავ თვალს მართლაც ბრმა გლებებს. დედას ვუტყობ მამა ონოფრეს, ეხლაც ვაბედის სულელურ ქადაგებით გლეხების ყველგა-ძარცვა.

მხლე ჭიტას ნატვრა აუსრულდა. მუშაყამის შამენელები საზღვრულით გაანათვისებულს დასაცენებლათ. ჭიტა ფეხით გაუდგა გზას და თან ფიქრობდა: „თელს სოფელს შევგინებ, რომ დღემდე ისინი სიბნელეში ყოფილან და თვალს ახვეულებს სამღვდლოება, თავად-აზნაურობა და ხელმწიფის მოხელეები ღმერთით, წმინდანებით, ანგელოსებით, ეშმაკებით, მაგლავუნებით, სამონით, გოჯოხებით და სხვა სისულელით ამხიბდნენ მათ, რათა უფრო მეტათ ვაესქვლებთან თავიანთი ისე-დაც გაბრალდებიდა და ქრები ამ უკანასკნელთან ნაოფლარით.“

ამ ფიქრებში ვართული ჭიტა უცხათ ტყის პარად წააყუდა ვიღაც მოხუცს, რომელიც ჩამოვადარყო წაქცეულ ხეზე და მდიანათ შავ პუტის და ხაზის შეეცქეოდა. საჭიროა აქედანვე დაიწყეთ—იფიქრა ჭიტამ და ჩიესალმა მოხუცს:

- გამარჯობა შენი, ბებერო! სადილობ?
- გაგიმარჯოს ღმერთმა, შეილო! უკასუბა მო-ქვითა: ვიდილობ, მომწვიდა!

ჭიტა მოუხდა მოხუცს გვირღვნი. მან გადასწყვიტა განხორკილებინა განზრახვა.

— უბა—ა! რა სიტყვა—ა?—დაიწყა მან,—ეხლა რომ ასე ცხელა, ზღბულში რა იქნება... დაიწყებით სულ მხოლოდ, როგორც ეკვატორზე. იქ ხომ ხალხი ზამთარ-ზაფხულ სულ ტიტლიკანა—დედინობილა დადის, ბევრი სიტყვს ვერ უმდებო და იღებდა კიდევ. აი, სულ სხვა არის სამხრეთ და ჩრდილოეთის ყინულიანი ზღვები იქ, პირიქით, ისეთი სიცივეა, რომ ხალხი ზაფხულშიც კი ვერ უძლებს ყინვას, მერე იცი, მოხუცო, რით აიხსნება ეს? ეს იმით აიხსნება, რომ ჩვენი დედაიწმა მზის ირგვლივ ბრუნვის დროს სამხრეთ და ჩრდილოეთი პოლარე-სებით უფრო დაშორებულია მზის სწივებს, ვიდრე ეკვატორით და ამიტომ ამ უკანასკნელზე ცხელა და პო-ლიუსებზე მუდამ ყინვაა.

მოხუცს ტრეზებზე დიმილა ეშინოდა.

— არა გჯერა, მოხუცო! შენა გგონია, დედაიწმა კამეჩის რქებზეა მოთასებული და მზე კი დედაიწმის ირგვლივ ბრუნავს?!

ბებერი ეშმაკურათ იღიმიებოდა და წარბების ქვეში-დან გასტკბოდა ჭიტას.

— ახა, რა მწერდები გვევდა უწინ? რა დაუწერიათ მათ? ავიდოთ, მაგალითისათვის, ილია კეკეპაის „ილგუჯა“...

— როგორ, კაცო, ილიას როდის დაუწერია „ილგუჯა“?

— შუ და სწორედ მეც მაგას მოგახსენებ: ახა, რა მწერალი უნდა იყვის ის, როცა „ილგუჯა“ კი ვერ დაუწერია?!

— ემ-ს! ღრმბათა ქონია ფესვი გაგვადრო სიბნელეს თქვენში—ამიოზრა ჭიტამ. აი, ჩემო კარგო, დამიჯღჯჯური და მოყვებია: საქმე იმამია, რომ საერთოდ სოფლები,—მთ რიბეში ჩენი სოფლიც—მოწყვეტილია განათლებულ ცენტრებს,—ქალაქებს, და დედულ-ღიაკე-ნების, ნითაუადარების და სხვა გაიმჭერების გაკვლას სოფლის დარბად ჩამორჩენილ გლეხებზე დილია. ისინი სცილობენ გლები სიბნელეში ამყოფონ, რათა აქედამ მერე საჩუბებოს შექმნის შესაძლებლობა მიეკეთა რაც საზარებამი სწრია, სულ აიკრუა. დედაიწმა არა-სოფის კამეჩის რქებზე არ ყოფილა დაყრდნობილი და არც მოპოვება ისეთი კამეჩი, რომ ასეთ სიბნელის გაუძღ-ლის. ჩვენი დედაიწმა რგავლა, როგორც საზამთარი, და თავის საკუთარ ღერძზე ტრიალებს. ამას კარდა, დედა-მწმა მზის ირგვლივაც ტრიალებს. პირველ შეთხვევაში, დედაიწმის განმეოლობაში ერთხელ შემოტრიალდებოდა ხოლმე, მეროზე კი, მზის გარშემო, წყლიწადში—ერთ-ხელ. ვარსკვლავები ანგელოსის თვალბო კა არა, ისეთია ვე პლანეტებია, როგორც ჩვენი დედაიწმა... მოხუცი განაგრძობდა დიმილს.

— არა სჯერა—გაიფიქრა ჭიტამ—აქ მეცნერულად დატკიცება საჭირო და უფრო მარტივი და გასაგებო ახსნა.

პატარა ხნის ფიჭვის შემდეგ, ქიტამ ხელ-ახლათ და წყურ.

— აი, მოხუცო, წარმოიდგინე ვითომ შენ დაადექი ამ შარა გზას და განუწყვეტელ მინდობარ წინ ერთი მიმართულებით. მიდინარ ერთ კვირას, ერთ თვეს, ერთ წელიწადს... ორს... ბოლოს აუცილობლათ ისევე ამ წაქცეულ ხეს დაუბრუნდები, მხოლოდ მეორე მხრიდან. აქედან, ცხადია, რომ დღემდე რაგვალი ყოფილა. ეჭლა ავიღოთ ასეთი მაგალითი...

ქეტი დაიწყო ამის მტკიცება, თუ საიდან წარმოღვა შეიძლება მსხვილი.

— რაც შეეხება წვიმას—განაგრძობდა ქიტა. წვიმა არის

— ვიცის წვიმა არის ღრუბლების გაციების ნაყოფი — მოუჭრა მოხუცმა.

— სრული ქვეშაობრტება! მერე შენ საიდან იცი მოხუცო!

მოხუცმა გაისვა ხელი წვერზე და დიმილით უპასუხა:

— ერთ დროს მეც ვწვებობდი. სამი ფაქულტეტი გავაიყვ. პროფესორი ვახლავართ. აქ გამუშაობ შვიდი კვიის მანდების ანალიზზე. ქიტა სახტად დარჩა.

კინკა

შ ე ფ ი

(სტენა: სოფელში შეკრებილი ხალხი).

მოხუცო, რა ვიცი, ეს ორი წელია, რაც ჩვენი სოფელი შეფლობს ქვეშაიყვანა იმ დაწესებულებამ და ყურადღებას კი არ გვაქცევს. და... დაიბრუნა ბევრია ხოლმე. მაგრამ...

ახალგაზრდა. შამიარში თესს არ მოაღვამს და ზაფხულში ხომ გამოასაყირნებლად თუ ამოვა ახტამაბილით...

ქალი. აი ვაგონი მხრის ქვეშაიყვანა რეგულარულად უნდა იყოს; წიგნებით, უტრანალ-განხეივით; წარმოდგენებს უნდა იყოს; წყარო ვაგონუყვანა და სკოლა ვაგონუყვანა ჩვენ კი...

მეფანდურე. ჩვენსას კი სინნახს, მძობილო, დივლი — დალალო...

შეფო, ნახვას დავხატარულდით. შენ გენაცვალეო...

სახელად მამობილი ხარ, შენი ჰორიმიო...

ნამდივლად მამინაცვალეო, მიტომ ვტირთი მეთოს.

ახალგაზრდა. ჰო და მართლაც ამბობს ენაი... თუ კი ზაფხულში გამოასაყირნებს ხოლმე და ჩვენ ქათმებს სინსილას ავლებს, ისე რა დიქრთი უწყურება?!

ქალი. მერე და რა ჰორია ვაბიკებთ დაეუკალი მაშინ...

მეფანდურე. შენი მოსვლით ჩვენს ქათმებს, —

შოში არ აინებო, ქვევრი ახალი მაქრითო როცა ვაგაციენებსო...

ინდაური და გოჭები, — ხალდაცა მქრებიაო,

შენი მოსვლით პატრონებსა „ბუნტებს“ უშეგრებიაო...

ამბობენ: ვერანა შეფი, — რო მოდის, ჩვენ გვაქვსო;

ქვევრიც ყოველთვის იცლებს, ბევრჯერაც რომ აამსო...

მაგრამ ეს „ბუნტობიანა“, ვერ დაფასებო...

ერთხელ დაეჭრები მაინცა, ან ვარჯა ასეო...

მოგვხედ, თუ კი შეფი ხარ, დღეს ანუ ზვალეო;

თუ არა, ხელი აიღე, — შე ჩემანალო...

(ხიცილი. ისმის, ავტოს გუგუნე).

ბიჭი. (შემობრბეს) ჩვენი შეფი მოპრატუნდებოდა და გადეთ თვალთმის. და ვერაფრე უზის ვიღაცა პრანაჟა ქალიო...

ყველა. კეთილი იყოს აქ თქვენი მოსვლა, ჩვენს ძვირფასო, შეფო, მამაო... ო, გენაცვალეო, მუღაბ, მალ-მალე, ლოდინის ტრემლით ნუ დაგვანაეო...

შეფი. ჰამაი ამხანაგებო, — ვაშა სოფლის გლეხებს! ჩვენი დროების იმედ, — მტრებზე ანაგებებს...

ახალგაზრდა (მეფანდურეს) თითქოს, წოდება აღარააო, მაშ, რალად გვეცხიან ისევე გლეხებს?

შეფი. მოქალაქენო...

ქალი (მოხუცეს). ო, ჰაა, რას ამბობს? ქალაქელები რაოდისა ვართ? სოფლები რამ გავვაქალაქელო?

მოხუცო. აცადე, ვნახოთ რას იტყვის... ვერა ხედავ, პირიდან სულ მარგალიტები გადმოსდის?!

შეფი. ხომ არაფერი გეიბოთ? როგორაა თქვენი საქმე?

მოხუცო. აბა, შენი ქირიბე, როცა შენა გვეყვარ პატრონად რა გავგიქობდება! მთავრამ არა გვეკიდულულობო, თქვენი თიად გვეწვევით ხოლმე, და...

შეფი პოო... ხდება ხოლმე... გულით მინდა ოქვენთან ხშირად ყოფნა, მაგრამ მოცულა არა მაქვს... ხომ იცით, ჩამბული ვარ ამ სახელმწიფოებრივ აღმშენებლობითი საქმეშია და, შემდეგ ვიცვები მაღი-მალ გენახით... ოჰ, ეს დატეხილვა, მშენებლობა... ნაღოელო... (ყოლს) ნი ტაკალი დღეშა? (აუციებს).

ცოლი. კანინა... (ვღვება).

ახალგაზრდა. (მეფანდურეს) ეგ სულ ეგრე ამბობს ხოლმე და რა წაუვა, დაიბრუნა ჩვენი ორლობმევი რჩებო...

მეფანდურე. აღბად ის კოცნაც სახელმწიფოებრივ საქმე მგონია...

მოხუცო. დაბრძანდით...

ქალი (მოხუცს) ჰაა, ის ჩვენი ნათავადარი მიხილეს ქალი არაა, თამარა? ცოლად შეურთავს?!

მოხუცო. ჰეი...

ქალი. მაგისაგან რა ხეირი უნდა გამოვიდეს?!

შეფი. მე, ვით შეფი, ვზრუნავ თქვენზე, მუღამ მზად ვარ მეო...

თქვენი დარდილად მაწყურებს. მე დღე და დამაო...

მოხუცო. წამობრძანდით, ჰაა-სამეციხელოსთან, ან სკოლის წინ გავმართო... დღეს კვირა და ყველა მინც სოფელშია...

შეფი. მაშ, წამაშეცით, დაგიმტკიცებო, რომ ნამდივლი ვარ შეფი...

ჩემს მზრუნველობის ქვეშ ყოველი სოფლისთვის უხედავ მჩქევო...)

ახალგაზრდა (დიმილით) ამ მიტრნებით გათავებდა ნაგის ბრახუნო... მაშ, მე გლეხკორი არ ვიყო, თუ შენ ვანეთში არ ჩავაგო...

მეფანდურე. ასე ხდება ყოველ ზაფხულს, — დივლი-დალალო...

მაშ, ფანდურეო, დავცხობ შეფსა, შენ გენაცვალეო...

ყველა. ან იყო ვით საჭიროა, ან არა, რად გინდაო... თუ მაგის დაძირებო მუღამ გავეფრინდაო...

ქალი. სუ, ჩვენი შეფი, დიდა კაცია... ხომ ხედავო ჩვენი ქიანა რომ ცოლად ჰყოლოდო. შეხედეთ, როგორ ებინება... ჩამოვდა... აი, მუნი კი დაგაყარე აპანდეს...

ყველა. ჩვენო შეფო, შეფო, შეფო, ჩვენი სოფლის სიმეო...

გეყოფა ამდენი ძალი, კმარა, გაოღვიძეო...

ტარკან

გუშაგორკი და სასარკველო

ერთხელ დიდის ვაგლახით
შევიკერე შარვალი,
გამაგირით კი არა—
ავიღე ქვეწიის ვალი.
სანამ შეძლო, მემსახურა,
იყო იგი „შევიოტი“,
დამეხა და დავდიოდი
ისე, როგორც „ილიოტი“...
ბოლოს ერკობს მივადიქი,
აღარ იყო მეტი ჩარა,
როცა შარვლის საფასურად
შევაგროვე ცოტა ფარა...

— ამხანაგო, ვეუბნები
მე „ერკობის“ ტკიბლად ნოქარს
დახეულზე ხელს ვიფარებ
და არ უშვებ იქითენ ქარს...

მომბეჭერი, თუ ძმა იყო
სასარკველო ერთი მეტრი!
გეფიცები ბრიანის თავზე,
არა მქონდეს ამის მეტრი...

— ამხანაგო, რატომ გვაცდენ
შემომბახა იმან მწურალად,
სულელი არ უნდა იყო,
ნასწავლს გავხარ ტანად, თვალად:
სასარკველო თუ კი გინდა,

მომიტანე, ძმავ, ორდერი,
უმიხოდ არ იქნება
დავითანჯე, ეს ოხერი...

მასინათვე წააქუნა მუდლი,
ვინახულე ინსტრუქტორი,
და გამოდგა ჩემი ძველი
„მეგობარი“ ძმა და თალი...

— აბა, ბიჭო ძმა ძმისთვისა,
ქონება რომ მიითვისა,
მინდა ცოტა შალეული
არ გეგონოს დალეული.

— ამხანაგო შალეულებს
ვაძლევთ მხოლოდ ჩვენს აქტივებს
ბორჯომში რომ ბაის კრებენ
და ავსებენ ამით ტივებს.

— ამხანაგო, ვეპიწევი,
მეც ვმუშაობ დღე და ღამე,
თუ გეყვარდნე, ზოგჯერ ტობ,
მომეცი მეც ცოტა რამე...

მეგარამ ხმაუც კი აღარ გამეცა,
თუ ვეგონე ავარა,
მეც ვავრულები, რაღა მეტყვა,
დღვარი ძველის სამარა...

ძველი.

„მელოროელთა“ შეწავსება
(მეგობრული შარტი)

(ჭიათურის მუშათა კავშირის თეატრის „მელოროელის“ ხელმძღვანელი ჩვენი ჟურნალის თანამშრომელია ბევრ იუმორისტულ სცენების ავტორი აშხ. გოგია (გიორგი სპირიდონისძე ნულეზიძე „მელოროელთა“ ტელისში გასტროლებს გამო).

— ტფილისში რომ მოვიდოდი, ვიცოდი სადაც მივდიოდი... აქიდან კი აღარ ვიცი, საით წავიდე: ავუვე ამ რიგინი საბირით დამშეული ხალხის ფეხის ხმას თუ დავუჯერო ჩვენი ცენტრალური გამგეობის ბრძანებას: სასწრაფოთ დავებრუნდეთ კიათურაში, სადაც ჩვენ ბუნებრივად უფრო საბირონი ვართ.

მსხვილი და მწვრილი

(სარ. I შოქ. რუსულიდან)

მომამბინი:

მსხვილი, წვრილი.

ვეტხია, ამისი შვილი, პიონერი.
სადღურზე შეგვდებთან ერთმანეთს: მსხვილი და წვრილი. წვრილს თან ახლავს მისი შვილი ევტიხია პიონერი. დიდხანს უტყვიან ერთმანეთს განცვიფრებული. შეიცნობენ ერთმანეთს, რაღაცა აზრში მოდიან, მაგრამ ვერ მოიგონებს, თუ სად უნახავთ ერთმანეთი. წვრილი მეტის-მეტი განცვიფრებით ჩაჯდება და ისე ჩამჯდარი, ქვეშადაც უსურებს მსხვილს. მერე უცებ წამოვარდება და სინარულით მსხვილს:

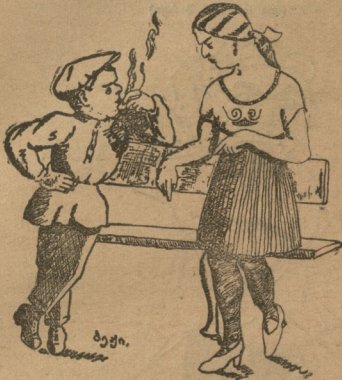
წვრილი—მა?... დედა, ალფეხია!!!... ვაი, შენ და-

ვენაცვებოლს შენი სილიბისტრო! (მივარდება და დიდხანს მკონდა) ალფეხია ხარ, ბიჭო, ალფეხია?!

მსხვილი—მე კი ვარ ალფეხა, მარა. ეს რა ამბავია შენს თავს, რაღა ვამბობდხარ, კაცო!

წვრილი—შენი, ბიჭო?... (ატრიალებს და სინჯავს) ძალიან ჩასუკეულებარ, შე ოხერო! რომ გეილიქი, იმ ლაღშებში გიტანი, თვარა, დედა ნუ წამიწყდება, თუ ლათ გამოცვილობარ კაცი! (აღერსით) ჩემი ალფეხია, ჩემი... ბიჭო, რამდენი წელიწადია ჩვენ ერთმანეთი აღარ გეინახავს! (მხარზე ხელს ურტყამს მეგობრულათ) მაინც და ასე გუდასავით რამ გავასივს! ჩემი ალფეხია, ჩემი! (მკონდას) გაიცანი, ეს ჩემი შვილია, ევტიხია, პიონერი... სხვა, რაღა ხარ, ჩემო ალფეხია, რაღა?...

„ცივი“ მსჯელობა „ცხელ“ საგანზე

ბეკი.

- პავლეშ, როდის უნდა დავინიშნოთ?!
- მე რომ ვერ პატარა ვარ?
- ანა უშვავ, მე დავიცი...
- ეჰ, მიკრა, განა შენ კი არ მოვემბატება წლები?!

მსხვილი—სეჰ... არა მიჭირს არა... მოკლეთ რომა ესტევით, როგზე მაქვს ყველაფერი.

წერილი—სხეც კი დავებართოს... სწორეთ სასიამოვნოა, რომ ყველაფერი როგზე გჭირბა.

მსხვილი—შენ რას შობი, ჩემო სილიბისტრა?... ისეთ ამ კომუნისტში მსახურებ, რაეგრც ამ შევიდი წლის წერიტ?

წერილი—გმაღლობ, ჩემო ალფეზია, გმაღლობ, ისეც ამ ორდერებსა ვწერ... მეტი ვეღარ ვწვიწვი... (იცი-ნება და მოუცელზე ხელს ურტყამს მსხვილს) ბიჭო, შე დე-ნაბი, რაეა ლოოს დამგვანებობი, რაია აგი?! (შვილს), ე, ბიჭო, ეცტობია, უყულებ ამ რუმს? ეს ჩემი ყოვლი თანამოსამსახურე... ისწავლე, შობა, ისწავლე... (მსხვილი) გასაზრეს, ბიჭო, ალფეზია, რაქვიან... ისამჭრობებებს რომ ვიღებდით და მე და შენ და ვიყოფდით? (შეუღბობინებს) აი, შე სუქინსირო, გრცხენიბა, განი, შობეუღბობინებს?!

მსხვილი—(შეგერითლი) არა, ეჰ არა მრცხენიან, მარა... არა ღირს იმის მოგონება...

წერილი—სხეც, შენ საღია მსახურებ ახლა? ალბათ, მხეც ჩემსავით რვათუშინან ალფელზე ეგდები სადმე? **მხეცე** შეუღბობინებს და ხელს ურტყამს ბეკებზე. **ზორა** ხათ კი გალაპარაკებულხარ, შე შობიშულ, შენია მამ, რაეა ზორის იღებ, შა...

მსხვილი—ჰი, ხე... არა, მეტს ვიღებულობ... (იციინს) ხება, ხა, ხა... მე ახასთუშინან მოვიდვიარ ეტლა...

წერილი—მე ვი შევიდი წელიწადია წყალტუბოზე ვოცენებო, მინდოდა, ეს რეგებობინა მოეგრჩინა, მარა სულ ამ ოცენებოში მიგრება სული ამ დღებში, მეონია, მეც წვიდე: ბიჭო, შე სუქინსირო, შე მაღლეცო, შიამზე მწიბ ამავეი; (შვილს) ეცტობია, შეუღბობინე ერთი ბი-მხის... (მსხვილს) გვიამაშოს ბოეშა, რა გვინდოლებია... ეღობი (წყარავს ხელს შეუღბობინა მსხვილს) მხოთ გარო! (კიდევ წყარავს) მხოთ ვართ!

მსხვილი—(წაიციინებს) ხა, ხა, ხა, ხა... მე ძალიან მოხარული ვარ, რომ ვიხილებ... ამა, ახლა კი წავალ, თვა-ნა აუტრება საქებები მაქვს. შემოიარე როგორმე ჩემსამ... წერილი—მეიცა, ალფეზია, მეიცა, რას მიეშურები,

შე კაცო! ნეუშელი, ძელი მეგობრები! ანე გევაჯერება! აგი ვერა კი, ალფეზია ჩემია! ბაქა... შენ საქინსირო. არ მეტყვი ახლა: სად მსახურებ... მსხვილი—მანდამინც დიდ ალფელზე არსად... ცენ-ტრო კეშირს ვუძღვებო.

წერილი—რას ამბობ, მართლი! დიდი ოხერი კი ხარ, მე და ჩემი მღერობა! (შვილს) ეცტობია, შეუღბობინე ბი-ძის ერთი კილო... მანდამინც ნუ გეციემები დიდათ... ჩვენც გავცხადდებით, როცაეა ექნება. ეს, ჩემო ალფე-ზია, ხომ გასოვს, მე და შენ შობიო კუჭით ორდერებს რომ ვწერიდით ერთად. მე, მაღლობა მღერობა, მის მერე 15 მან. და ერთი შაური მომიმტყოს. შედი წელიწადში 15 მან. და ერთი შაური, ჩემო ბიძია, ხუმრობა კი არ არის... ეს, აგრ წელიწადში ორ მანეთსა და სამ შაურს აკეთებს, იო, რაეა მათსებენ... ამა, რაეა, მე სპეცი ვარ; ბიძია, სპეცი... ჩემი ეცტობიაც ბიძიამანს სპეცია, პიონე-რებში... პირველი ბიძიანხიჯი... ეს, რაეა ჩქარა ვარა ხან ეს წლები ჩვენ კე ვეაღრდები, ჩემო ალფეზია და ეს ჩენი ბოეშები კი სოციალზმს ამწენენ. (შვილს) ასე ტეა არა, ბიჭო, ეცტობია? ამა, შეუღბობინე ბიძის კილო. (მსხვილს) სწორედ მოხარული ვარ, ჩემო ალფეზია; რაეა მე ერთმანეთი ვინახულებო. უსათულო შეშობიარე ჩემსამ, ლობიოზე დაგპატრებ, ჩემი ცოლი კესარია დიდი სპეცია ლობიო მოხარჩამი, შენ ნუ მოუკვდები ჩემ თავს.

მსხვილი—არაა საჭირო... ნუ სწუხდები... ჩემსაგან-შითარე და შეუბზე დაგპატრებ, ხიზულილხა, კონიაკ-დალაკვირებ, კახეთის და კილო...

წერილი—(გაკვირვებული) რაო, რაო? ვინ მოგ-ცა, ბიჭო. შენ ეს ფიქვუნებს საწენი?... მართალია შენ ხომ ვერ კი გეპოქვამს, თუ რას აკეთებ ამ ცენტროკე-ვირში?!

მსხვილი—გშუშობ, მეტი რა! წერილი—კი, მარა, შე ყურფოშსალი, რა დოღუნობ-ტი გეკვიფა, ღარა გამეგებებ? ალბათ, ბუღალტერის პო-მიწნიკი თუ ხარ!

მსხვილი—სწივ ცოცა ზევიტ. წერილი— (გაკვირვებით) ამა, მთავარი ბუღალტე-რი?!

მსხვილი—კილო ზევიტ. წერილი—(თანდათან ფერი ეცვლება) ვილო ზე-ვიტო! განყოფილება ვაგე?

მსხვილი—ფორო ზევიტ. წერილი—რწმუნებულო? (უბე) მერე, რატომეა სდეგარ შენ... რათა სიხეცხართ თქვენ?... შეგიძლიანთ დაბრანდით. (შვილს) ეცტობია, ამა, დატრიალი, ბიჭო... ეცტობია—მხოთ ვარ! (წაიყვანს იქვე ახლა მგავს სკამსაეცა და დასვამს ორიგის: წერილს და მსხვილს).

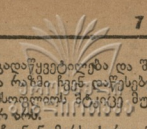
წერილი—მაშ, თქვენ რწმუნებულო... მსხვილი— არა, ისწი კილო ზევიტ.

წერილი—ღმერთი ჩემო... ნუ თუ თქვენ... რაქვიან... გამეგობის წყერი ბრანდით?

მსხვილი—კილო ზევიტო? წერილი—(წამოფარდება სკამიდან) თა... თა... თა...

თავ... მაღლობარე?; (მეტის-მეტბ თავაწანობით ენა უბნის) გეგე... გასალოე... მე თქვენ ყოველთვის დიდის პატრესცქით გეპყრობებით. მე, ამხანაფი ალფელში პან-ტელივიზონი, სულ იმას მოგასაწებდით, რომ თქვენს უღდესი ნიჭითა და წარმოუდგენელ უსაზღვრო გამე-რაობითი დიდ ალფელს დაეკრდით და მარგალიტნი თავლი ნჩენიზობით ჩენი წვეყრისათვის და არც მოეს-ტყუილებულხარ, ოხ, როგორ ვიტანჯებოდი ამ შეიღწ წლის წინეთ, ჩემს გეგრობა მაგლობს რომ გეყურებდით?

სეთი დიდ იამიანის, უშველებელ ნიჭისა და გამკრიზაზ-ბის პატრონს, რომელსაც არ გაძლევდნენ ვასაქანს, რათა თქვენი უღდესი ინიციატია და ეკონომიური ძლივეა მოსილება გამოეგრინათ... ძალიან სასიამოვნოა, მეტისა მეტათ მოხარული ვარ, ამხანაფი ალფელში პანტელივიზო-ნი, რომ ბოლოს მინც მაღლწიეთ კანონიერ მწვერე-

ლებს... სამსახურის, თანამდებობის პოვერსი, ასე ვთქვათ... მაშ, თქვენ თავმჯდომარე ბრძანდებით, არა?

მსხვილი—ლიბს, ცენტროპევიზიის გამგეობის თავმჯდომარე... ამის გარდა, კიდევ სიტყვა ბრახა-პრუბის პრეზიდენტის წევრიც ვახლავარს...

წერილი — ღიბს, ღიბს... მსხვილი — და სხვა მრავალ კომისიების და საზოგადოების წევრია...

წერილი — ღიბს, ღიბს. ასსს. რასაკვირველია.

მეტიხია, რომელიც აქამდე ცხვირს იჩიქნიდა, სიცილით შეუღლინებდა მსხვილს, წვრილი შეუფერხდა შვილს) რას სჩადიბარ, შე დურბაჟ, შენა ალარ გაბეღო მეორეთი არა, ვინ გასწავლა შენ მოვითანებინი ვასწი, დამიკარე აქედან! (მსხვილს) უკაცრავად, ღრბად პატრეცემული ოლევი პანტელაინიონი, ეს ბავში ოტა მოსულელაა, ჩაიბრჩინოა, სულ უქანასკენია მთელ პოინერია რაზმინა... ბარბანზე ბრახუნიც კი ვერ ისწავლა აქამდის ხერიაინად. მაპატეთ, ამ სულელისგან არაფერი გეწყინოთ... ძალიან მზახული ვარ თქვენს... მეტის-მეტათ სასამოეონა...

მსხვილი — გმადლობთ, გმადლობთ! ყრუადღება ჩემი უანგარიზ მუშაობისადმი მე ყოველთვის მასამოფენბს... ნახეაბილს... (მთელი ხელის მაგიერ გაუწვდის მხოლოდ ორ თოხს).

წვრილი (ორივე ხელგამწვანებ მსხვილის მიერ გამოწვდილ ორ თოხს და დიდხანს აჩქებს) დიდათ პატრეცემული ამხანაგო, თუ თქვენთვის სასიხლო არ იქნება, განცხადებას მოგართმევი, რათა აღმომიჩინო პატარა სამსახური თქვენს დაწესებულებაში, ვინაიდან ჩვენთან, ახლო მომავალში მოსალოდნელია შტატის შემცირება... მე, რასაკვირველია, დიდ ყურადღებას არ მოვიტხოვ თქვენგან. აბა, ამას როგორ გავებდე? მაგრამ, თუ შეიძლება, სანდარბო ნაწილში... დიდათ დაეაღებული ვიქნები თქვენგან და, რაც შეეძება წყალტუბოში წასვლას, იმას გაისტათვის გადავდებ...

მსხვილი — კარგი... ჩემს მიღებას მიეცე განცხადებას რასაკვირველია, სამუშაო საათებში გამოსცხადებდი და მე... იქ... მოგაყოლო როგორც.

წვრილი — უფარესად გმადლობთ, ჩემო ბატონო... (შვილს) ბიჭო, ეტბიხია, გავარდი ეტლი მთათეთი თავმჯდომარეს.

მსხვილი — არაა აკვირა... მე ავტომაობილი მიციდის. (კიდევ გაუწვდის ორ თოხს, წვრილი დიდის მოწიწებით ართმევს ხელს ორივე ხელბიბით).

წვრილი—(ხეღის ჩამორთმევის დროს), გმადლობთ, შენ დაეკარბევის სიბიბისტრა მაქსიმიჩის სიცოცხლე. (შვილს) ბიჭო, ეტბიხია, გავარდი მოფერს შეატკობინე რომ თავმჯდომარე მომზარდებდა-თქო.

ეტბიხია (მამას მსხვილზე აჩვენებს) შეუღლიტონა? წვრილი ჩუ. (ფეხის ბრახუნით) შენ დურბაჟ, ვის უტბედა მამას! პაპოლ ქორბოქო! (პანფლის ამოჭრავს ეტბიხიას, რომელიც გავარდება უტბს, წვრილი წამოავლებს ხელს მსხვილს ჩემოდანს და უქან მისცუნფულბებს მიმავალ მსხვილს).

(ფარდა)

გ.ო.გია.

(ქანცმელარბიზის მიმოწმება)

ქაუტრესტის პრეზიდენტს. თქვენს მიერ, ჩვენს მიერ გამოზავნილ პასუხის საპაუტბო მოწერილ მომართვაში მოხსენებულ საკითხზე მოგახსენებ შემიძებს:

ამბ. ზუგიაის სამსახურიდან გადაყენება გამოიწვია მის მიერ „გეოდეკონომის“ პრინციპის პიოვერსიდან გაგებამ, რომელსაც ეფენა, რომ ახლოს თანამდებობაზე შეიძლება დაეკავებინოთ სარკობა და პორტუგალიის ტარება, თუმცა მით არც ერთი კვი ქალღის არა აჩვენებდა. ამიტომ ჩვენ შეამდგომლობას ვძრავთ პრეზიდენტის

წინ, რომ დაამტკიცოს ჩვენი გადაწყვეტილება და შეგვეძლოს შევამჯდომოთ მუშათა რაზმი, ჩვენს დაწესებულებაში, რომ იმპერიალისტურ მათეოლოგიას ქაუტრესტის მუშათა ვით შეეცვლებოთ იქ... სადღე მსოფლიო... პასუხის დროს დაემყარეთ ჩვენს ნომერს: სერია 2543, გასავლის № 00505.

დღედანთან სწორია (ხელის მოწერა). ბრძანება

ქაუტრესტისადმი 1928 წლის თებერვლის „11“ დღე.

ჩემადმი რწმუნებულ ტრესტთან მოწყობილ იქნეს ქარს თული ენის შემსწავლელი კურსები, რომლის მიერ, მთა მზადებული იქნება ქართული ენის მცოდნეები, რათა მათ მიერ შემდგომ იერიარობას საქმის წარმოებათ, ჩემს მიერ გამოცემულ ბრძანებას შესასრულებლათ ვსწერე ორი დღის ვადით.

ქაუტრესტის თავმჯდომარის მოადგილე ანკოდისტე ავსტრალიელი.—

მიმართვა

ზ.რ.ომის ბიზნას

ქაუტრესტის პრეზიდენტის მიერ გავზავნილ ნომართგან და ამით დაეკრებინა ვლხოვე ნულარ გამოვლენაგანვით უმუშეგარ ფეიქვებს და ავტომბის მასკერბს. ჩვენს ტრესტი უკაცრავად, მარა, როლია უმუშეგარობის მონასტერი.

თქვენს მიერ გამოვზავნილი პასუხის დაამტკიცე ჩვენს მიერ მოცემულ ნომერს: სერია 14173009, ნომერი შემოსულება ქალღღღღღს 1.007.501. გასავლის ნომერის, თქვენს მიერ აღმწვებით.

ქაუტრესტის საქმეთა მმართველი: ა. პირველი საქმის მმართველი: მ. დღედანთან სწორია: რეგისტრატორი.—

დ ე პ ე შ ე ბ ი

(დიდი—ჯიხიაშიღან)

დიდი-ჯიხიაშის ბიზარში დაირსა ანტი სანიტარული საზოგადოება*, რომლის მიზანა ებრძოლოს ყოველივე სისულთავეს.

ამ მიზნით მზარში მოამერეს გრძელ-ღინეანი, ნამადვილი ქართული ღორის ჯიშის ჯგოფი.

არსებულა სანიტარული კომისია დატრუადლებული ანტი-სანიტარული საზოგადოების* განცხადებით. საშინოოება მოელის თვით აღმსკომასც, თუ აღირაზნო არ იქნა გადაჭრილი ყოველივე ზომა, ამ „საზოგადოების“ წინააღმდეგ.

იქიდანვე გამოვიდა პეტრე ქუთათელაძის მიერ ხელმოწერილი ბრძანება, სადაც ნათქვამია: „ამ მოკვლენაში, დაახლოებით 5-6 თვის განმავლობაში დაუპრივდება ჯამბირები საზოგადოება „ჯიხიაშის“ მუშებს, რომლებიც მუშაობდნენ დიდი-ჯიხიაშის ფერდულში“-ო.

ამ ბრძანებას მუშებმა დიდის აღფრთოვანებით შეეგებენ. განზრახული მაღლობა გამოუტყდათ პეტრე ქუთათელაძეს ვახეთის საშუალებით.

იქიდანვე—როგორც გამოირკვა, სასოფლო სამეურნეო საკრედიტო ამხანაგობას 1928 წელს ერთი ტრაქტორის მუშაობით უნახავს 02743 ზ. და 19 ნახ. კაიკაძე მოგება. ეხლო განზრახვა აქვთ გახსნან ტრაქტორულ მომუშავეთა კურსები გ. ფალავანდიშვილის ხელმძღვანელობით, სადაც შიასწავლიან მშენებლებს, ტრაქტორის მტრეკა-საღვრევის ძირითად მოტრეკებს და დებულებებს.

იქიდანვე, არ იქნა და არა, ვერ მოეცაბო „ბიოლოტი“ ენების სისინი, რომლებიც ვიბიბით ვითობდა „ფოსტალტრეკეგარფის განყოფილებაში სარედაქციო წერილობის ხსენდნ და სანამ ესა თუ ეს წერილი დაიმტკიცებოდნ, შინაარს რედაქციოზე უშლად მათ იკავებდა. ეს სრული „სიყვალბა“-ი. ასეთ ხნემს ჩვენ ყურადღებას არ მივაქცევთ, სანამ ამაზედ თავის ავტორიტეტულ სიტყვას არ იტყვის...

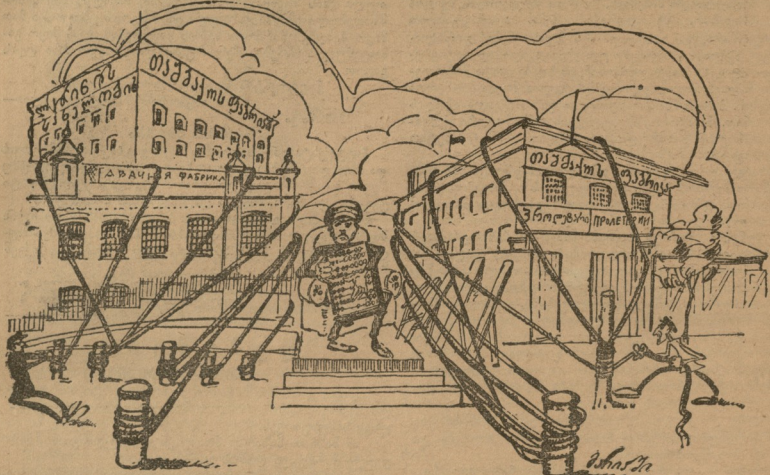
ხეღიყი...

„ლენინი“ თუ „პროლეტარი“

საბჭოთაო

გადაწყვეტილია ტფილისის
 სამბაქოს ტრესტის ორი ფაბრიკის:
 „ლენინის სახელობისა“ და „პრო-
 ლეტარის“ გაერთიანება. მუშებში
 თავი იჩინა თავ-თავის ფაბრიკის
 მატრიოტიზმმა“ და დაცვის საბუთად
 სხვათა შორის მიმართავენ თავიანთ
 ქარხნის მაღალ სახელებს.

ტრესტის თავმჯდომარეს კი, ამ-
 ხანავე პეცოვს, აინტერესებს არა მა-
 თი „სახელი“, არამედ „სახრავი“,
 ესე იგი, ის თუ სად უფრო ხელსა-
 ყრელი იქნება „ტრესტისათვის“ ალ-
 ნიშნული ფაბრიკების გაერთიანება
 შემეძლირობა.

„ორივე ტაბილია, ამოვიღო, მირჩევნის ორსავე თვალზედა“!

მაგრამ სჯობს: შემოსავალი თუ სხარბოზს განსავალზედა..

ჩვენს იუმორ კორესპონდენტებს

(მოწოდებისათვის)

შემოკრებით, იუმორებო,
 ვიწყით იმაზედ მსჯელობა,
 თუ როგორ უნდა მოგვარდეს
 იუმორისტთა ხელობა;
 ზოგს თქმა არ შეეძინა, ამხაესა,
 ზოგს—არცა მთლად უთქმელობა,
 ჯერ მოკლედ მოჰქრა არ ვარა,
 კვლავ—არც სიტყვათა ცრელობა...
 მოკვითა უნდა სათქმელსა,
 შემდეგ მოხეყნა ხეყვითა,
 არც უნდა რაიმე მიაკლდეს,
 არც ვადაზორდეს ბეყვითა,
 მოყვებებს, რომ ლხენით ავსებდეს,
 მტრებს—თმის და წვერის წყევითა;
 არ შეეძინა სიტყვებს მორეკა
 დათვებრ ტყე-ღოვში ლეწითა...
 შემდეგ სათქმელი საგანი
 იმდენად უნდა მიიმობდეს,
 ჩვენ რომ მოვიწონით ოქროდა,
 მტრის გულში ტყვიად წვიმოდეს,

ნაღდი რამ იყვეს: ცხოვრების
 მტკივნეულს აღვლის „კარტიზობდეს“,
 შორით მზედ, მთავრედ თუ არ სწანს,
 ვარსკვლავად მოციმციმობდეს...
 არ ვარაგი მიკბ-მოკიკბე
 ზოგად პოეტურ ჩამახვითა,
 არც კერძო ინტერესებით,
 საკუთარ გულის ზრახვითა,
 მტერიც რომ იყვეს პირადი,
 თქვენ ვერ შეშაბედავთ ძრახვითა.
 სანა ავად არ დაიჭერთ
 თქვენის პირად ნახვითა...
 არც სოფლურ კორზე ეგების
 აგება იუმორისა,
 ამ შეთხვევაში მომხრე ვართ
 არც ქალაქური კორისა,
 არც იველითა ამხათ სმენა ვესურს
 ხუცის თუ მისი ჯორისა, —
 არცა უტბილო შეთხვევის
 სატრფო—საყვარელთ შორისა..

მაგრამ სხვადა აქვს სიგელი,
 უზორეს ყველა ამისა,
 სულსა ფეხებით ქრთამისა,
 მიდის ფეხებით ქრთამისა,
 გამოდის „კონტრაბანდიდან“
 სახსრად უზომო კამბისა:
 საბაქოს კოფერკოტების,
 ჩულქის თუ ლორიგანისა...
 ამას სუყველას მოზვერვა

შეინის, ვით გუშავს—მტერისა,
 რომ არსად გამოგვეპაროს
 თუნდაც გავფრინა მწერისა,
 არსად გავვიძვრენ საქმენი
 არც ერთი გაიმძვრისა!
 შემეწვევდეს ძალა დახატვის
 თუ ნიჭი სიტყვით წერისა...

ესე ნაწერი ყოველი,
 ცალ გვერდზე ერთ გრძელ სვეტთა.
 სტრიქონი სტრიქონს ნაზორი
 თითზე, თუ არა მეტთა,
 რათა ჩვენც გასწორების დროს,
 ქვეული კალმის წვეტიანთა,
 იქ წითელ სტრიქონთ ვატვედეთ,
 შეგების წარსახვეტთა!...

რაკი ესთქვი, რომ ესაქვე...
 აღრევი გარდმისწვეტია:
 სიტყვაც რა სიტყვის დამოკლეს,
 იქ მუსიაფიც მეტია;
 ზოგს ბოლო უნდა მოეხას,
 ზოგი თავ-წარსაწყვეტია,
 რაღა სიზორე, თუ მასში
 კალამიც არ ჩაეტიან!...

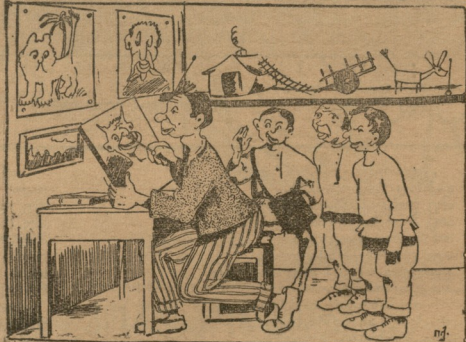
და ყოველ ამის ნაცვლად, ჩვენც
 ვაწერებთ პონორარებას:
 ვისიც ნაწერებს დავებდავით,
 იმათ მიუღუვლით ფერებსა,
 თუ, მათ მათ ნაცვლად, არ ვსტამბათ
 ისეე ჩვენს წითელ მწკრივსა,
 ან თუ არ ჰფარავთ ახლები
 ძველს და გამოცდილ ვეკრებსა!...

მაშ, მოკრებით, თემკორებო,
 ამრავლეთ ჯარი ხასისა,
 რისხვად ყოველი „ეკლავის“,
 „ნეპმანის“, ავის, ნასისა,
 რომ იქცეს ჩვენი თურხალი
 სიმხნელ მშრომელი კლასისა,
 რომ სჯობდეს მისი წაიხიზვა
 დალევას ანანსისა!...

„გესლი“-ს უსტარის გამო

ტყის გასაჩხვით, ტარტაროზ,
 მართლაც ვიპოვე მუშტარი,
 ამიტომ იყო სწორედ, რომ
 „გესლი“-ს მოგწერა უსტარი.
 ვაგნობა: თობა, რკინები,
 ვერბის მოწვევა და მასის.
 შეხედულბა ჩემდამი:
 „შეხვიდლებაც“ სამასის.
 მაგრამ ვეცთავარ, („თუ კი მაქვს“)
 რწმენა ჩაქურ და ნამგლისა,
 არა ვარ ღირსი, რომ გავხდე
 მსხვერპლი სამწვერი ჩინგლისა.
 მას სურს ჩვენს შორის ჩაგდოს
 განხეთქილების თესლია,
 გარწმუნებ, ლაძლვა - გინებს
 არც შენ მოგაკლებს „გესლია“.
 რათ გაუტკვირდა, ან კიღვი,
 ფეხი რათ გაასანსალა,
 აკეთლებს თუ კი მივყდე
 ჩვენი ტყის ნელი მასლა.
 ან-და რა მისი საქმეა:
 რისთვის გულობაბ თუ რათა,
 რიგორ სწამს მას ჭიდაობა,
 თუ არა ფიქსელტურათა?!

სასკოლო გამოფენისათვის

— ამის შემდეგ, ვინ გამოდგება, რომ „ჩვენი“ ნაწარმოებები დაიწუნოს?! ჩვენი მასწავლებელი ხელსაც კი არ გვაკარებინებს ზედ, ისე ლამაზად აკეთებს თვის თონ ყველაფერს!..

შეესძარო მი ნაომარი,
 მირე და ამით რა მოხდა,
 აქ რაა გაუგონარი?!

ან თუ შეველაზე სამასი,
 განა, ეს თანაა დღია?
 ასეთი რაღაც გუროშები,
 აღმასკომ, დღესე ჭიდაობა,
 ტარტაროზს! ყველა ამისთვის
 თუ რამ სასჯელსა მოვილო,
 ნება მომიტე ქა მანს, რომ
 ჩემი მე თითი ვიქცა ყოველი:
 — ილოკო „დაკლდა“ აკეთებს,
 ყრება გვაქვს მოსაწვევით,
 თითქმის სულ ყველა მოგროვდა,
 მდივანი კი არ გავწვევია.

მისი მოძებნა ვიკისრე,
 მეზობლისაქენ გავქანდი,
 ვაშლილ სურფარე მიუსწარ,
 ველთარ: „სად ხარ აქა?“?!

მან წამსვე თვალთ მანიშნა:
 „სურფრას არა ჰკრა წისლი,
 მოდი, გამოვლეთ გემოზე,
 კრებებს რა თავში იხლოვი?!

ვარი ვერ უთხარი, მი თურბო,
 ღვინო რომ ენახე ტკივითა,
 გულამეთ და ხალხიც დავლადეთ.
 ჯანსალი თვითკრიტიკითა!..

მოსაღამურდა, წაველი,
 ხალხი ჯდა, ნერგებ - აშლილი,

მდივანმა თურმე მიმასწრო
 პოლზე დამიხვდა ვაშლილი
 თავზე დეადეტი, ვიღვიძი:
 ეს მითვლიო „სტერიტრია“
 ენა არ გამცა, შევზინდი,
 ღვინომ გულ-ბოყვი არია...
 ჩაქსახე, ბიჭო მღვიანო!
 არ სვა აწ, თავი ასწევი
 ამ დროს მომეწეა ღვინო და
 ზედ გულზე გადავრწევი.
 კრების ხალხმა და ნიკოლამც
 გულამ დაიწყეს ხარხალი...
 სატარტაროზო მასალა,
 თუ გსურს, ეს არის ანალის,
 ტრისტანი.

სტუდენტი—„პრაქტიკანტი“

— ადრე შევილა, სადაც არის, შუაღამე მოატანს და შენ კი ისევ ლოგინში გორაობ, ნუ თუ არ გახსოვს ტფილისიდან რომ იყურებოდი: არიქა, მიშველეთ უქვილითა?! იი, ახლა სწორეთ ყანების დამშუშავების დროა და ვნახეთ ერთი, გვირდში როგორი დამშუშენლები მაგ ახალგაზრდა ჯანსაღი მკლავებით!..

— ეჰ, მამა, ერთი შენი, ისე შელაპარაკებთ, თითქმის აგრონომი ვყოფი. მე ხომ საექიმო დარგზე ვსწავლობ და ამ ზაფხულში აგერ „გადამუყოფობის პრაქტიკას“ მინდა ვავეცნო..

სამიკიტნოს მივაშურეთ, უფულავა „სტენსისა“, ფულუებს „ჩუჭუჭენ“ მისე „სტენსისა“ დღე და ღამე ამღონასა, პურ-მარილი კარგი იცის მე როგორ ვსთქვა მიხი ძვირი ექვს შაურად „სელტერისკ“ ყდობს, სულ არ არის გახაკვირი. საკუთარი დაწუნება მან ფხის და „ტარიფთა“, ალბად, ხამი თუ გვინდვარ ან სხვახვითი არიფთა!..

კვავანძიძეს ვინ არ იცნობს, მოკეიფე ალექსანდრისკ, ვერ ვიცივით მიხი ეტლის ვერც სახელს და ველარც „ნომერს“ კოვლაზედ ზის არხეინად. და ღამდერის კონტაბი სოლის, ახ თუშმამდე თუ ივარტრებს თუშმანს სხდენს იასონ „კულონს“.

მუშუკოპსა თუ თვავს შევავლებთ, წაგავს დიდ მაღაზიას, ჩიოს ზამთრობით ბეგრს იშვოვი, და ზაფხულში ბაშმაზიას. ვქველი რიგი გაუმართავთ აქ იბის წინ ღამაზე ქალეხს, და ნოქარი გულმოდგინეთ მათ შორიდან უთავილოვლებს..

ხონის თეატრს მივკითხოთ, ის ახალი შენობა, ნეტავ, რომელ ტენსიკოსის თუ ინჟინერის ხელობაა? ეკლესიას მივკითხნებს გარეგნობით მიხი სტილი, ახლო-მახლო შენობებშიც ისე მოხანანს, როგორც რწყილი. როგორც იქნა, თუ შეხვდით, თუ მოთავსილ სადმე სკამზე, უძევვლად უბილეთო დაგაჯღებთ თითქმის თავზე!..

ხონის ავ-კარგი

ტარტოროზ“-ო წერილსა გწერ, წერილს, მეტად სასაცილოს, ამ წერილმა იქნებ მკითხველს დარდი ამინც ააქვლოს! ქალაქ ხონის ჭირ-ვარამი მსურს გაცნობო ყველაფერი, შენი რისხვა მიულოცო ვინც რომ არის შესაფერი. მე ისეთი კაცო არ ვარ, მოგაჩვენო თერთი შავად თუ ვინმეზედ სიმართლე ვსთქვა მასზედ ნურას უჯცრავად. ჯერ მივმართავ მთლიციას, ცობტა სახლში მოთავსებულს, ვმდარ ნახვით სხვას ამ ქვეყნად ქალაქისთვის თავდადებულს, სისულთავეს თუ იკითხავთ, წავცის სუნი აგამორებს, მთლიციას ხად სცალია: დღე და ღამე დასდევს ღორებს, და ქალაქში მოათავსებს მათ ღორების „ზონიანა“, ეს არ ვიცი, ბახტაძის, თუ კუიენაძის იდინია!..

არის თითქმის მშვენიერი. მაგამო კარგად ვერ გასწორდა, წყლის ნაპირზედ „კანაია“, და ამიტომ შვა ქუჩაში წყალი თითქმის ხანათა, უსათუოდ დაიხრვები, თუ არ იცი კარგად ცურვა, მიკვირს: მიხი გასწორება ლაღმ რად არ მიიხურვა?!

ეწეციას მივაკითხოთ, არის ხონის საქალღო, რომ მოაწყო დიდებულად მან წითელი სახალილო. თუმცა არა აქვს ზედ ნებართვა, არც აქციზს სცნობს და არც პატენტს, მაგრამ მაინც ხომ დავიჯღედნს ცერა შაურად ერთ წყელი კატლეტის!

ძველი ვაჭრებში მივკითხოთ, ჯერ დიმიტრი, ვინც მოსირობს, რადან ძველი ვაჭარია, ხონში ყველა გამოიცნობს. სავაჭროში დღუწყია ტარანი და ხტაფილოა, გადახანაღს ბეგრს აჩერენ მითომ უქაყოფილოა.

ეხლა ვნახეთ ქალაქ ხონის დიდებულ სამკითხველო, ბარაქალა კი გეკუთვნის, იქ ვაჭრის წამკითხველო. მიკვირს, ვამგებ რად მოაწყო ამ წეს-რიგი ასეთი? მაგალაზედ, შეხედავ და, შარშანდელი ვაჭეთია. ვაჭარის იქ ვერ დიანახავ, ალბა მსურს გითხრა ტყვილი, ცვირაში ხომ შევიდ დღეა? რვა დღესა არის დაკეტული!..

ეხლა ვნახეთ აფთიაქი, დიდებულნი ვარგანულად, წამალს იქ ბეგრს ვერ იშვინი თუ ვინდ იყო რაინდ ბრძანულად. ერთთელ მყავდა ავადმყოფი, შიც სერთო ბედი მერეო, აფთიაქში რომ შევიდო, იქ დამიხვდა ვამგებ სერგო, მას რეცეპტი მივაწოდე, მან წინასკენ მიმიითთა, ნინამ მითხრა: ამ საქმეზედ მოვგებარო, აბა, რითა?

მარქსის ქუჩა გააკეთეს, გახდა დიდად ვანიერი, რომ გახედავ მას შორიდან,

გოდუბა ბრიუაჟილის

მან ლიდაკენ მიმასწავლა,
და მივედი მასთან როცა,
ამანც სხვათთან გამაგზავნა
რითაც სულ მოთლად გამაღცა,
სერგომ—ნინას, ნინამ—ლიდას,
მეტი არსად მინახია,
აღბოთ, ეს თუ „დედა-ენი“-ს
„თხამ შექამა ვენახია“..

მივაშუროთ ხონის ფორტას,
ამან მეტად გამაწაბა,
ბათომიდან ქალაქ ხონში.
რვა დღეს მოდის ტულიერამა,
ტიღლეფთან როცა მიხვალ,
თუმც პირველად დაიქუხებს,
სამტრედიას რომ უტახი,
შორაპანი ვიპასუხებს..

იქნებ ეხლა მოიხურვით,
დადებულნი ხონის კინო,
უსათუოთ შიგ შეხვედი,
თუ გსურს კარგად მოიღობინო.
შვინით ხალხი აღარ შედის
დახეირნობს კინოს წინა,
და ამიტომ დაცლილია
დარბაზი და მთელი ბინა,
გამვე რაუდენ ქაცარავა
მირბის-მორბის, რავარც რაშო,
რომ თავიდან არ წაგოს,
ძალიდ იქერს მუშტარს გვაში

„აი, სსდ ჰპრია ჩემნი ღიღებუბა,
ლამის სირცხვილით ამაფხვას ღმრება“
„ასე ჰგოდუბად და ამ გოდუბას
„ქველი ბჟილისის გოგამა“ მოგება.

სახალხო სახლს მივაშუროთ,
სავე გულით ანაქერი,
რვა წელია რომ ვაშენებთ,
მისჩანს მართო ბალავერი.
ბას პირველად საშენებლად
მთელი ხონი დაესია,
ბიოლი „ცოკოლს“ მოვამდომეთ
ოცდა სუთი ეკლესია.
შემდეგ აჩვენ არ უმატებს,

კვლავ ეტყობა საქმეს ძილი,
აშენებას მოესწრება
აღბად, ჩემი შვილის-შვილის..
აწ ნახვამდის, „ბარბაროზ“-თ,
აქ ვათავებ ლექსის წერას,
რა ვქნა, ვერსად გავექეცი
თან დაყოლილ ბედის-წერას.
კიდევ დამჩრა ქალაქ ხონში

შესამკობი, გასაწერი,
რომ მათ უშნო საქციელსა
მედგარად გავტრა კალმის წვერი.
შემდეგ მოვწერ ყოველივეს
თუ კი მუხა დაემხმარია,
მანამდე კი, მე გვინათ,
ჯერჯერობით ეხეც კმარა!
იასონ ნაციახრა.

ბიუროკრატი—საყვარელი

წერილი ლიას!

ძვირფასო ლია! ხომ იცი, რომ შენმა სიყვარულმა და-
მდნო და დაშლიდა. ორი წელიწადია მიყვარხარ, ამ ხნის
განმეაღობაში ერთი ათი წელიწადი „მონანსე“ მონც
წყევტაზე და შენგან კი რა მასსოფს სამეაგერო? სული
დაშემათა ფუსსცმელი ვაგეციეთ შენ გაცილებ-გამოცილებ-
ბაში და არ მასსოფს შენგან ერთი მარტივი, უბრალო
ყოცნაც კი. ხოლო წუხელი შემიბარე ქალაქის განაპირას,
მაშინვე გვეცეცეცი, ვიყუდ ერთი აბაზის სემიკა და სალა-
მოს შეიდი სათიდან დილაშდ ვიციდილი. ლოდინსავან
დაშემათა ვულის სიგანირე და ტუჩები აღარმივარგა
სემიკის ჭამსსავან. მასბრობა ხომ არ არის 20 კაეიკის
სემიკის შექმა? შენ კი არსად გაჩნდი მთელი ლაბის გან-
მეაღობაში. გამოვიარე შენ ოთახთან, მიწოდლა შემოსე-
ლა, მაგრამ მამაშენის ბოხი ხმა ვიციან და დაებრუნდე-
ეს განა, ბიუროკრატობა არ არის? მთელი დამე მსუცდე-
ვინე, შემდეგ კი არავერი. მე დღეს თერთმეტ საათზე მო-
ვედი სამსახურში. ეს შენი ბრალი არ არის? ამ ბიურო-
კრატობას, რასაკვირვებია, არ შეგარჩენ, თუ სასაუსო
წერილში არ იქნა აღნიშნული დებრკოლებების მიზეზი.

შენი: სერგო სიყვარულიძე.

პასუხი სერგოს

ოო გეგონოს, რომ ჯერ შენ რაც მატყუე, ის შეგერ-
გოს. მართლა შენ ხარ სამსახურიდან დასათხოვი, შე

არამხდა, ორი წელიწადია სიყვარული აიხსენი და
შერიტობა კიდევ არ აპირებ. გეგონოლა ასეთი საქმის გა-
ქიანურება? თუ მაყველრი რაღაც მონანსეს, ის შენი ხა-
თითი შეგეპმე, თორემ მე მონანსეს არ გეახლები. ერთი
ლაბის თევისთვის რომ გაიბერე, აბა შენმა დირექტო-
რმა რაღა უნდა პქნეს? იმან ხომ მთელი ოთხი დამე გა-
თენა ჩემთან და იმ დამესაც, შენ რომ მამაჩემი გელანდე-
ბოლა, შე საწყალი, ის გახლად ჩემთან. დღელიდან ნუ
იფიქტრე ჩემზე. მე უტოლო ხალხზე უკვე ხელი ავიღე,
რადგან დებრწმუნდი, რომ ცოლიან კაცს უტორო გააშე-
ბინებს ქალს შეყვარებული, ვიდრე უტოლო კაცს აფიქ-
რებინებდე შერთვას. ესლა მე ჩვენ დირექტორთან მიქს
საქვე. დირექტორი! იცი, რას ნიშნავს ეს სიტყვა? ეტე
იგი, დაწესებულებაში სღვას, როგორც დირე და მთელ
დაწესებულებას ამჩნევია მისი ტორი. პორტფელიან პი-
არტეტორთან მიქსს საქვე! შენ კი უბრალო კარდონის ზა-
კეაც არა გაქვს. ის რომ ფულსაც მახარებებს, იმდენი რომ
შენ დაჯახარჯიო, გგონი, საცვლებზეც კი აღარ შეგარჩენ
ტანზე. იმან კი 3,000 მანეთი შექამა, მაგრამ ოინი უკვე
მზად აქვს: ისგრის ლეგორველს და მოიგონებს: „უყა-
ლბი დამხვდლო!“.. პორტფელს კი მე დამიტოვებს... მაშ,
აბე...

აბა შენი, არამედ დირექტორის: ლია ძუნძი.

ნათლიამოგვის გზით

სახლის პატრონი

— ნატრი სიმონი, იქნებ კიდევ არის თქვენთან ერთი მემანქანის ადგილი?
 — შენ ხომ ადგილზე ხარ უკვე?
 — შე კი, მაგრამ ჩემი ნათლის შვილისთვის მინდა!..

ტფილისელი არ გეგონათ, ბიჭი არის „ახანელი“, ის ისეთი კაცო იყო, ჯიბე მქონდა ერთ ღრბს სქელი, მთელი ფოთი მას იცნობდა, როგორც მუშის სისხლის მწოველს, ვაცის თვალი ფერ ნახავდა კოწონსაგერ ფულის მწოველს. მთელი პორტი მას ებარა, პოდრანიკო ანს ჭვია, ბლომად ქონდა საქონელი: ბური, ქერი, ჭვავი, შვრია... ის ისეთი მარდი იყო და ისეთი ქონდა მანე, ფეხებამდე ჩაქცინქლავდა, ოღონდ საღმე დაენახე... ისე უიღვრა სხვის საქონელს (ეს ქურდობა ხომ არ არის?!), მან სახლიც კი შეიძინა, არ გეგონათ მწოთვი ქალის!.. მაგრამ ეხლა, ეხლა რაღა... ისიც გახდა პროლეტარი... მას სახლები ჩამოართვეს, დაღის ჩხავის შესაზარი... მღვმურებს ისე ღანძღავს იგი, მღვმურებს ისე ღანძღავს კოწონ... „ტარტაროზო!“ ასეთ თავმჯიშს ერთი მაგრათ უნდა მოსცხლი!

პოპო.

მუშათა კლუბების „იჩნი“ მოიჯარაღრე

სამშაბათი რომ დაღამდა, კლუბის კარებს უცებ ვეცო, გავიხედე, აფიშაზე აწერია: **ხეიფეცო!** მე მუსიკის, არ გეგონათ, მაინც ვიყო დიდი სპეცი, მაგრამ „რისკი“: რაც იქნება, მოდი, ენახათ **ხეიფეცო!** მიველ და მოლაგის ვუთხარ: „ჩილენსკი“ ბილეთი მომეცო!

მინდა ერთი მეც ვიგემო, რა ხილია **ხეიფეცო!** და კარებში შევღოჯინდი, როგორც ვარჯული მხეცი, დაენახე სიმფონია და დირიჟორ—**ხეიფეცო!** დავეღე და მეც სხვებსაფთ მთავრტერი, როგორც ბეცი,

გამიკვირდა, არ მენახა, თუ რა იყო **ხეიფეცო!** ყონცერტის მოსმენით თავი გამიხურდა, როგორც **ხეიფეცო!** დავიწყველე დაბადება, აჲ არ ენახო **ხეიფეცო!**... ოსმშაბათი რომ დაღამდა, კლუბის კარებს ისევ ვეცო, აფიშაზე კვლავ სწერია: „ჩემანაღა“, **ხეიფეცო!**... რაღას ვეძიდი... მიველ ასევე:— „ჩილენსკი“ ბილეთი მომეცო!

ერთხელ კიდევ, „პასლენდი რიზ“, უნდა ენახო **ხეიფეცო!** ხეიფეცო! ხეიფეცო! კი კლუბის კარებს, „სამწუხაროდ“, აღარ ვეცო, რადღან ავანსად შევიტყვე, რომ კვლავ მიდის **ხეიფეცო!** პარასკევა კი მე პლაკატებს, სწორედ იმ განზრახვით ვეცო, რადღა შემიტყო. დღეს რა მიდის, ნუ თუ კიდევ **ხეიფეცო!**

— დიხ, ძმაო, **ხეიფეცო!**— მიასსურებს წყენით ერთი შემოჩენილია ვინცა, მეგას ამოკლებს ღმერთი. მიველ მკვდარი სალაროსთან—ერთი „ჩილენსკი“ მეც მომეცო!..

გულში ვამბობ: უშეშველოდ გავაკოტრებს **ხეიფეცო!** შაბათს საღამოს გულდამსით კლუბის კარებს ფრთხილად ვეცო,

შევიჭირებ და რას ვეხდა: „ზოფე მოი“, **ხეიფეცო!** ჩემდა გულს საამებლოდ კვლავ აფიშა იქ ასევე, რომ— „სეგონდია სიმფონია“, დირიჟორობს **ხეიფეცო!**..

მომივიდა გულზე, მაგრამ ზავკლუბთან კი გავიჭიქეო ახანაო, ეხლა მაინც მე კანტარაზიკო მომეცო! მიპასუხებს: „იი ნემაუ—წადი, მოცემს **ხეიფეცო!** აქეთ ვეცი, იქით ვეცი, მაგრამ დავარი შენაკვეცი... ცვრა საღამოს კი, ძმებო, კლუბის კარებს როცა ვეცო, კარგად მახსოვს, რომ მიწაზე გულწასული წაეჭიქეო, ვიღაც ყვირის: „სკორ პომში!“ აფთიაქში ვეცი... (მიხეხე, ალბათ, თქვენც მიხედებთ... რა თქმა უნდა, **ხეიფეცო!**..)

ორშაბათი, რომ გათენდა, ტფილისიდან გაეჭიქეო, უკან-უკან ვიხედებ: არ მომეღვედს **ხეიფეცო!** აღარ მშველის „ჯანსახომის“ არც წაბალი და არც „ჩილენსკი“... დღეს ავლ ვარ და სიზმარშიც მელანდება **ხეიფეცო!**..
 ..ლან-კიხობი.

სტალინის კოლეგა

ბარადირი და ტუმბარაძეების

ფარაონ „ტუტ-ან-ამონ“-ის როლზე სახელწოდების დაწერას ათი ასო უნდებოდა; თქვენი ფსევდონომი კი გაქიმულია ოცდა ერთი ოსოს სიგრიძეზე. ვინაიდან ფარაონ „ტუტ-ან-ამონი“ სტოგრობდა დაახლოებით ექვსი ათასი წლის წინადა, ცხადია, თქვენი ხსოვნა იმეყმად უნდა უღირდეს ცამეტი ათას წელს დაახლოებით, თუ სახელწოდებისა და ფსევდონომის სირთულესთან რაიმე კავშირი კი აქვს წოდებების სისხანგრძლივს.

ამის შემდეგ, ნება გვიბოძეთ, თქვენს მტკიცებას, რომ თქვენ ხართ მცირე მცოდნე მშრომელი გლეხი ჯიხაიშვილი, ჩვენ ექვსი თვალთ შევხედოთ და მივინით ფარაონ „ტუტ-ან-ამონის“ ერთ-ერთ უფუშორეს და უუუსუხაულოდ ვინააბრად. გასათვარია მხოლოდ ის, თუ საიდან იცით ჩვენი ღრის ვითარება ასე შედმიწევიანით. მაგალითად, ჩვენი ღრის ქალები, რომ ეგრედწოდებულ „კონტრაბანდის“ ვეზიდებით ბათი-ქობულეთის ირემბრედან, ეს, შესაძლოა, თქვენც ვაგეტოლოსწინებით თავის ღრისზე, როგორც ამ სიგრიძე ხნოვანებით ვანბრძნის პიროვნებას, მაგრამ ფიზიკურად თუ არა, ყოველ შემთხვევაში იკუთვნებოდა პარტალოგოფორი თვალსაზრისით თითქმის დაუჯერებელი ამბავია, თქვენ იმ თავითვე ვაგეტოლოსწინებით ის, რომ სადღაც, რომელიღაც დიდი-ჯიხაიშის საეჭიო უმუქტის ბებია თავის პარადიპირი მოკლეობის ხარჯზე ასეთის წარმადებით აწვა რმოვდა ამ „კონტრაბანდის“ მოტანასა და სოფლად იმის ძვირად გასაღების მიძიქსა და ძნელს ოპირაციას ამ უქანსაქელ ცნობას ვერ დავეყარებოთ, როგორც მეცნიერულ საფუძველზე, რაია თქვენი ლექსი უმტკიერეულოდ მოთავსებულ იქნას ჩვენს ჟურნალ „ბარტაროზში“.

ცამეტი ათასი წლის ვაქს უნდა მოგზნებოდეს, რომ ის, რაც „ტარტაროზის“ იცის, „ღმერთმაც“ იცის და, მისასადავე, ურყვე და უქვეო მეცნიერულ დებულებას უნდა შეიცავდეს, თორემ საჩრდაქცო გოლოდი პროტესტს განაცხადებს.

ბაზანძვლას საზრდას ხაღვრიხ მუშა.

მოხსანსაზრეთ

მივიღეთ თქვენი დადგენილება შესახებ „ტარტაროზის“-ს № 162-ში მოთავსებულ გო—ციის მეცნიერლისა. ვსწუზებთ, რომ ასეთი მსჯელობა მისთვის კორესპონდენტს. ჩვენ ისედაც მშვენიერად ვიცით, რომ ამ. ლ. ვუშაშვილი რაიმე ცუდათ სწენების დირჩა სრულიადც არ არის. კორესპონდენტს პასუხს ვთხოვთ.

„გამოცლა შამის“-ს

თუ კასის თემბლასკომი სწორად ითვრება, ავან რაღა „ტარტაროზის“ ჩანგალი უნდა, იი, შემოდგომა, ბრჩენები და მინა ჯანთ...

„წამსმარნი ბაკმიხანი“-ს

არ იქნა ვერ ამოვიკითხეთ, თუ რისთვის დააბატმრეს შაქრის „ღვთისმთავრის“ თუ „სიღვინისათვის“ თქვენს ლექსში ასეც ამოიკითხება და ისეც.

„შ. გომოსნი“-ს

თქვენი კორესპონდენტისა მშვენიერად იმეება: „თემკომისა მდებარებაში განთქმულია სილოვანი, ტან-მადალი, წილ-წერწები, პერტია“ მისი ვვარი,

დისციპლინას მტკიცედ იცავს; ყოველ დამე არის მთვრალი, სიმთვრალის მიწეზე გახლავთ თამრა ოსხავას ქალი“-ო.

შემდეგ კი ლექსში მოიკოჭლა, თორემ სილოვანში „ამხანაგ“ ლუკიანესაც არ დავეტოვებდი უყურადღებოდ.

„ახვანინი“-ს

მართლაც კაი კუნწულა ყოფილა პალატავა—ოღვენ-სკში: თემბლასკომის თავმჯდომარე — სილიბისტრო, რომელსაც ოთხისა მანეთი თემის ფული გაუთმისქნებია, კოპერატორი — ბეგი, გლუკომიდან — ვასილი და აღმასკომის მდებანი. აღარ ვიცით, ვინ დარჩა კიდევ თემში.

კარგათ თავედება თქვენი ლექსი: „აქ სათავილო „ტარტაროზ“ ერთბაე კარგია „სახტავი“!

ნუ მიწყენ მცირე თავუღს, ბროს, რადი ბოლა, ხსტავი“-ო.

ყველაფერი კარგია, რაც კარგათ თავედება, მაგრამ მთელ ლექსს მინც ვერ დაგიბეჭდავთ, რადგან ჟურნალის ერთი ნომერი მართკ მას მოუნდება.

გიორგი

როგორც თქვენი იუმორისტული კორესპონდენტით დან სრას, მიქაშავითე უკვე ცხებში ზის. აგრეთვე ვაწერო:

ჯერ კიდევ მუშებს მუტერა, ბეგსაც დაპირდა მუქარა, მისმა ამბემა აჯერა „კომუნისტი“ და „ფუხარა“-ო.

მაშ, რაღა ვინდათ ასლაზ არც იმდენად ვაგებება ვარა, რომ ყველამ და ყველგან მართკ მიქაშავითევე სწერონ. „შავი“ სტავ ბევროა...

კომპოლიკის

პროზათ რომ მოგწერათ ამ შემთხვევის შესახებ, უკეთესი იქნებოდა. კარგია, როცა „რადიოსთვის“ შეკრებილი ხალხი მართკ „მინტორის“ შეპირებით იკვებება მით უფრო, როცა ყოველივე ეს ერთმანეთის ცემა-ჩაყებით თავდება. კარგია ლექსის დასასრულით:

„ერთ-ერთს დაშორდეს ვულციადა, ვინ თავის ბედის მგზობია, ხსტავს: „ქმათ, ანეთ რადიოს, ხახლში ვიმინთ, ვდობა“-ო...

ქეშმარტად სჯობია, თუ რწყვილმა ან ბაღლინჯოლი მოვასენა და ძლიერ ისეთივე სისხლიანი არ დარჩა, რაც გოროც ამ აწერელი ღვინოლა.

ძმობა ხლუხტებს

მისისუხტებს... გრიბალს

ოი, ჩტო-ზა, ჩტო-ზა, ჩტო-ზა... არც ლექსი გამოვგადა და არც პროზა...

ბახმაროს რწმილი“-ს

რწყული კი არა, თქვენ უნდა იყეთ ბახმაროდან გა მოქცეული დავთი, ასე რომ; დარგვითარ ხანაში ყველას: თემწოდის ვაგეტს, მასწოდებულ ქალსა თუ ვაქს, თემწოდის, გლუკომს და კიდევ, ვინ იცის, ვის. არა, ძმაო... ამ ზაფხულში რომ რწყვილმა ფეხის ხმას აყვეთ, ზამთარში რაღა ვაკეთოთ?!

„კრუპიე“ და „კუპრიელი“

ან უ

ბფილისის ლოტოზი

საქართველო
საბჭოთა კავშირი

... ოსმანას კი „კრუპიეზი“ გული მოსდებოდა, 84-ის მავნივრად, 85 კომ წამოიძახა და ჩანს კვნილ ძალზეც, „ღავოლნა“ კომ წამოიწვირა. უმჩინებელი იყო, კომ ეს ძალი ხშირად იგებდა და მოთამაშებანი იმითი იხრიდნენ მაზედ ჯაჰას, კომ ზედმეტ სანულად „კუპრიელი“ უწოდეს.